

ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΕΠΙΜΕΡΟΥΣ ΘΕΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΔΙΕΘΝΕΙΣ
ΚΥΠΡΟΣ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΤΟΥΡΚΙΑ

Η Κατάσταση του Εγχώριου Πληθυσμού (1571)

- Το έτος 1571 αποτελεί το σημαντικότερο ιστορικό ορόσημο της πρώιμης νεότερης κυπριακής ιστορίας, καθώς σηματοδοτεί την οριστική κατάκτηση του νησιού από την Οθωμανική Αυτοκρατορία και το τέλος της Ενετικής κυριαρχίας.
- Πριν από την οθωμανική κατάκτηση, ο ελληνικός πληθυσμός της Κύπρου βίωνε μια σκληρή φεουδαρχική πραγματικότητα υπό τους Ενετούς, οι οποίοι κατείχαν τη γη και περιθωριοποιούσαν την Ορθόδοξη Εκκλησία.
- Τον Αύγουστο του 1571, μετά από πολύμηνη και εξαντλητική πολιορκία, έπεσε η Αμμόχωστος, το τελευταίο ενετικό προπύργιο. Ο Οθωμανός στρατηγός Λαλά Μουσταφά Πασάς κατέλαβε την πόλη, θανατώνοντας μαρτυρικά τον Ενετό υπερασπιστή της, Μαρκαντόνιο Μπραγαντίν.
- Η οθωμανική επικράτηση επέφερε ριζικές δημογραφικές ανακατατάξεις, καθώς δεκάδες χιλιάδες μουσουλμάνοι στρατιώτες και έποικοι από τη Μικρά Ασία εγκαταστάθηκαν στο νησί, δημιουργώντας έτσι τον ιστορικό πυρήνα της τουρκοκυπριακής κοινότητας.
- Ταυτόχρονα, σε μια προσπάθεια ελέγχου του τοπικού πληθυσμού, οι Οθωμανοί εκδίωξαν τη Λατινική Εκκλησία και αποκατέστησαν τα προνόμια της Ορθόδοξης Αρχιεπισκοπής Κύπρου, καθιστώντας τον Αρχιεπίσκοπο "Εθνάρχη" και εκπρόσωπο των Ελλήνων απέναντι στην Υψηλή Πύλη.

Η Κύπρος στα χέρια της Μεγάλης Βρετανίας

- Το 1878 αποτελεί ένα κρίσιμο γεωπολιτικό σημείο καμπής για το Κυπριακό ζήτημα, καθώς η διοίκηση του νησιού μεταβιβάζεται από την Οθωμανική Αυτοκρατορία στη Μεγάλη Βρετανία μέσω της μυστικής Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης (4 Ιουνίου 1878).
- Μετά τη συντριπτική τους ήττα στον Ρωσοτουρκικό Πόλεμο, οι Οθωμανοί εκχώρησαν τον έλεγχο της Κύπρου στους Βρετανούς, με αντάλλαγμα την υποστήριξη και προστασία τους απέναντι στη ρωσική επεκτατικότητα στην Ανατολία.
- Βάσει της συμφωνίας, η Κύπρος δεν προσαρτήθηκε αλλά "ενοικιάστηκε" στη Βρετανία, με την ψιλή κυριότητα (επικυριαρχία) να παραμένει τυπικά στον Σουλτάνο.
- Η αλλαγή αυτής της διοίκησης άλλαξε ριζικά τις ισορροπίες στο νησί: οι Ελληνοκύπριοι υποδέχθηκαν τους Βρετανούς ως ελευθερωτές, ελπίζοντας ότι θα ακολουθούσε η "Ένωση" με την Ελλάδα κατά το πρότυπο των Επτανήσων (1864).
- Αντίθετα, η τουρκοκυπριακή κοινότητα, χάνοντας την προνομιακή της θέση ως εκπρόσωπος της κυρίαρχης οθωμανικής ελίτ, βρέθηκε σε θέση πολιτικής και κοινωνικής ανασφάλειας, γεγονός που έθεσε τα πρώτα βήματα εθνοτικού ανταγωνισμού υπό το νέο αποικιακό καθεστώς.

Οι χρονιές 1914 και 1923 ορίζουν τη νομική και πολιτική αποκοπή της Κύπρου από την Οθωμανική επιρροή και τη μετατροπή της σε επίσημη βρετανική κτήση.

- Με την έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου το 1914 και την είσοδο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στον πόλεμο εναντίον των Συμμάχων, η Μεγάλη Βρετανία ακύρωσε τη συμφωνία του 1878 και προχώρησε στη μονομερή προσάρτηση της Κύπρου.
- Η πράξη αυτή επισημοποιήθηκε οριστικά με τη **Συνθήκη της Λωζάνης το 1923**.
- Σύμφωνα με το **Άρθρο 20** της Συνθήκης, η νεοσύστατη Τουρκική Δημοκρατία αναγνώρισε την προσάρτηση και παραιτήθηκε ρητά από κάθε κυριαρχικό δικαίωμα ή διεκδίκηση επί της νήσου υπέρ της Βρετανίας.
- Η εξέλιξη αυτή ήταν καθοριστική, καθώς για τις επόμενες δεκαετίες η Τουρκία παρέμεινε τυπικά εκτός του Κυπριακού ζητήματος, το οποίο μετατράπηκε σε εσωτερικό πρόβλημα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και μετέπειτα σε σύγκρουση μεταξύ της αποικιοκρατικής δύναμης και του αιτήματος των Ελληνοκυπρίων για Ένωση με την Ελλάδα.

Ο Αγώνας της ΕΟΚΑ και το Αίτημα για «Ένωση»

- Την 1η Απριλίου 1955, η ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών), υπό τη στρατιωτική ηγεσία του Γεωργίου Γρίβα-Διγενή και την πολιτική καθοδήγηση του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', ξεκίνησε ένοπλο απελευθερωτικό αγώνα κατά της βρετανικής αποικιοκρατίας.**
- Κύριος στόχος της οργάνωσης ήταν η αυτοδιάθεση της Κύπρου και η τελική "Ένωση" με την Ελλάδα.**
- Η Βρετανία, αδυνατώντας να ελέγξει την κατάσταση με στρατιωτικά μέσα, εφάρμοσε σκληρά κατασταλτικά μέτρα (απαγχονισμούς, στρατόπεδα συγκέντρωσης) και παράλληλα επιδίωξε τη διεθνοποίηση του προβλήματος με τρόπο που να εξυπηρετεί τα συμφέροντά της, εμπλέκοντας επίσημα την Τουρκία ως ενδιαφερόμενο μέρος για να εξισορροπήσει τις ελληνικές πιέσεις.**

Η Τουρκική Αντίδραση και το Αίτημα για «Ταξίμ»

- Ως απάντηση στον αγώνα των Ελληνοκυπρίων, η τουρκοκυπριακή ηγεσία, με την πλήρη στήριξη της Άγκυρας, ίδρυσε την οργάνωση Τουρκική Οργάνωση Αντίστασης.
- Η Τουρκία, η οποία μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '50 παρέμενε αδρανής, υιοθέτησε πλέον τη στρατηγική του "Ταξίμ" (Taksim), δηλαδή της διχοτόμησης του νησιού μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.
- Η περίοδος 1955-1959 σημαδεύτηκε από τις πρώτες αιματηρές δικοινοτικές συγκρούσεις, οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν από τη βρετανική διπλωματία ως επιχείρημα ότι η συμβίωση των δύο κοινοτήτων ήταν αδύνατη.
- Η εμπλοκή της Τουρκίας οδήγησε τελικά στο κλείσιμο του αγώνα της ΕΟΚΑ όχι με την Ένωση, αλλά με τη συμβιβαστική λύση της "κηδεμονευόμενης" ανεξαρτησίας.

1960: Η Ίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας

- Η 16η Αυγούστου 1960 σηματοδοτεί την επίσημη γέννηση της Κυπριακής Δημοκρατίας, τερματίζοντας 82 χρόνια βρετανικής κυριαρχίας.
- Η ανεξαρτησία του νησιού βασίστηκε στις Συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου, οι οποίες επέβαλαν ένα σύνθετο δικοινοτικό πολίτευμα με αυστηρό διαμοιρασμό της εξουσίας: Ελληνοκύπριος Πρόεδρος και Τουρκοκύπριος Αντιπρόεδρος (με δικαίωμα βέτο), και αναλογία 70:30 στη διοίκηση και τη Βουλή.
- Καθοριστικό στοιχείο της διεθνούς διάστασης της σύγκρουσης υπήρξε η Συνθήκη Εγγυήσεως, η οποία αναγόρευσε την Ελλάδα, την Τουρκία και τη Μεγάλη Βρετανία ως "Εγγυήτριες Δυνάμεις", παρέχοντάς τους το δικαίωμα μονομερούς παρέμβασης σε περίπτωση απειλής της συνταγματικής τάξης.
- Παρά το γεγονός ότι η Κύπρος έγινε κυρίαρχο κράτος και μέλος του ΟΗΕ, η λύση αυτή χαρακτηρίστηκε ως "δοτή", καθώς απαγόρευε ρητά τόσο την Ένωση όσο και το Ταξίμ, αφήνοντας τις βαθύτερες επιδιώξεις των δύο κοινοτήτων ανεκπλήρωτες.

1963-1964: Η Κατάρρευση και η «Πράσινη Γραμμή»

- Η περίοδος 1963-1964 σηματοδοτεί την πρώτη μεγάλη κρίση και την ουσιαστική κατάρρευση της δικοινοτικής διακυβέρνησης της Κύπρου. Η προσπάθεια του Προέδρου Μακαρίου να τροποποιήσει το Σύνταγμα μέσω των "13 Σημείων" τον Νοέμβριο του 1963, με στόχο την άρση των αδιεξόδων στη διοίκηση, προκάλεσε την έντονη αντίδραση της τουρκοκυπριακής πλευράς και της Άγκυρας. Τον Δεκέμβριο του 1963 ξέσπασαν αιματηρές συγκρούσεις (τα "Ματωμένα Χριστούγεννα"), οι οποίες οδήγησαν στον εγκλωβισμό των Τουρκοκυπρίων σε θύλακες και στην αποχώρησή τους από τους κρατικούς θεσμούς.
- Στις 30 Δεκεμβρίου 1963, ο Βρετανός στρατηγός Πίτερ Γιανγκ χάραξε πάνω στον χάρτη της Λευκωσίας μια διαχωριστική γραμμή με πράσινο μολύβι, δημιουργώντας την "Πράσινη Γραμμή" για να σταματήσει τις εχθροπραξίες.
- Η κρίση διεθνοποιήθηκε πλήρως το 1964 με το Ψήφισμα 186 του Συμβουλίου Ασφαλείας, το οποίο αναγνώρισε την κυβέρνηση των Ελληνοκυπρίων ως τη μόνη νόμιμη κυβέρνηση της Δημοκρατίας και απέστειλε στο νησί την ειρηνευτική δύναμη UNFICYP.

1967: Η Κρίση της Κοφίνου και η Αποδυνάμωση της Κύπρου

- Η κρίση της Κοφίνου τον Νοέμβριο του 1967 αποτέλεσε την πιο επικίνδυνη κλιμάκωση πριν από το 1974, φέροντας την Ελλάδα και την Τουρκία στα πρόθυρα γενικευμένου πολέμου.
- Η επίθεση των δυνάμεων της Εθνικής Φρουράς, υπό την ηγεσία του Γεωργίου Γρίβα, εναντίον των τουρκοκυπριακών θυλάκων της Κοφίνου και του Αγίου Θεοδώρου κατέληξε σε σφοδρές συγκρούσεις και απώλειες αμάχων, προκαλώντας την άμεση αντίδραση της Άγκυρας.
- Η Τουρκία εξέδωσε τελεσίγραφο απειλώντας με εισβολή, την οποία απέτρεψε η ελληνική στρατιωτική κυβέρνηση (Χούντα) αποδεχόμενη έναν βαρύ συμβιβασμό: την απόσυρση της ελληνικής μεραρχίας (περίπου 12.000 στρατιώτες) που είχε σταλεί μυστικά στην Κύπρο το 1964.
- Η εξέλιξη αυτή υπήρξε μοιραία, καθώς άφησε το νησί στρατιωτικά απροστάτευτο, ενώ παράλληλα βάθυνε το ρήγμα μεταξύ του Προέδρου Μακαρίου και της Αθήνας, οδηγώντας σε μια περίοδο εσωτερικής αστάθειας που εκμεταλλεύτηκε η Τουρκία επτά χρόνια αργότερα.

15 Ιουλίου 1974: Το Πραξικόπημα της Χούντας

- Το πρωί της 15ης Ιουλίου 1974, η στρατιωτική κυβέρνηση των Αθηνών (Χούντα του Ιωαννίδη), σε συνεργασία με την οργάνωση ΕΟΚΑ Β', εκδήλωσε πραξικόπημα κατά του εκλεγμένου Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ'.
- Με το σύνθημα "Ο Αλέξανδρος εισήλθε στο νοσοκομείο", οι δυνάμεις της Εθνικής Φρουράς επιτέθηκαν στο Προεδρικό Μέγαρο.
- Ο Μακάριος κατάφερε να διαφύγει στην Πάφο και από εκεί στο εξωτερικό, ενώ οι πραξικοπηματίες εγκατέστησαν τον Νικόλαο Σαμψών ως "Πρόεδρο".
- Η ενέργεια αυτή, η οποία χαρακτηρίστηκε από τον ίδιο τον Μακάριο στον ΟΗΕ ως "εισβολή της Ελλάδας στην Κύπρο", κατέλυσε τη συνταγματική τάξη και πρόσφερε στην Τουρκία το πολυπόθητο νομικό πρόσχημα που αναζητούσε επί χρόνια: να παρέμβει στρατιωτικά ως "εγγυήτρια δύναμη" για την αποκατάσταση της τάξης, δρομολογώντας έτσι την επιχείρηση "Αττίλας".

20 Ιουλίου 1974: Η Τουρκική Εισβολή (Αττίλας Ι)

- Τα ξημερώματα της 20ης Ιουλίου 1974, η Τουρκία εξαπέλυσε την στρατιωτική επιχείρηση "Αττίλας Ι", εισβάλλοντας στην Κύπρο με συνδυασμένες αεροπορικές και ναυτικές δυνάμεις.
- Η Άγκυρα χαρακτήρισε την ενέργεια ως "ειρηνευτική επιχείρηση", επικαλούμενη το Άρθρο 4 της Συνθήκης Εγγυήσεως για την προστασία της τουρκοκυπριακής κοινότητας μετά το πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου.
- Οι κύριες δυνάμεις αποβιβάστηκαν στην ακτή "Πέντε Μίλι" της Κερύνειας, ενώ ταυτόχρονα πραγματοποιήθηκαν ρίψεις αλεξιπτωτιστών στους θύλακες βόρεια της Λευκωσίας.
- Η εισβολή προκάλεσε άμεση γεωπολιτική ανατροπή: η Χούντα των Αθηνών και το καθεστώς Σαμψών στην Κύπρο κατέρρευσαν μέσα σε λίγα εικοσιτετράωρα, οδηγώντας στην αποκατάσταση της δημοκρατίας.
- Παρά την εκχειρία που επιβλήθηκε από τον ΟΗΕ στις 22 Ιουλίου, η Τουρκία είχε ήδη εδραιώσει ένα ισχυρό προγεφύρωμα που συνέδεε την Κερύνεια με την πρωτεύουσα, προετοιμάζοντας το έδαφος για τη δεύτερη φάση των επιχειρήσεων.

14 Αυγούστου 1974: Η Δεύτερη Φάση της Εισβολής (Αττίλας II)

- Στις 14 Αυγούστου 1974, παρά την εκεχειρία και ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη η δεύτερη διάσκεψη της Γενεύης, η Τουρκία εξαπέλυσε τη δεύτερη φάση της εισβολής, γνωστή ως "Αττίλας II".
- Μετά την άρνηση της ελληνικής και κυπριακής πλευράς να αποδεχθούν το τελεσίγραφο για τη δημιουργία ομόσπονδων καντονίων, ο τουρκικός στρατός προέλασε ταχύτατα, καταλαμβάνοντας μέσα σε τρεις ημέρες το 37% της έκτασης του νησιού.
- Κατά τη φάση αυτή κατελήφθη η πόλη της Αμμοχώστου (η οποία αργότερα μετατράπηκε εν μέρει σε "πόλη-φάντασμα"), η Μόρφου και η χερσόνησος της Καρπασίας.
- Οι συνέπειες υπήρξαν τραγικές: περίπου 200.000 Ελληνοκύπριοι εκτοπίστηκαν βίαια από τις εστίες τους και έγιναν πρόσφυγες στην ίδια τους την πατρίδα, ενώ χιλιάδες ήταν οι νεκροί και οι αγνοούμενοι.
- Η γραμμή κατάπαυσης του πυρός που χαράχθηκε τότε αποτελεί μέχρι σήμερα τη de facto συνοριογραμμή που διαιρεί την Κύπρο στα δύο.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

- **Λευκωσία:** Η τελευταία διαιρεμένη πρωτεύουσα στον κόσμο, όπου η Πράσινη Γραμμή διέρχεται μέσα από τον αστικό ιστό.
- **Προσφυγικό Ζήτημα:** Ο χάρτης αυτός αντιπροσωπεύει τον εκτοπισμό περίπου 200.000 Ελληνοκυπρίων που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν το κόκκινο τμήμα (Βορράς) για να εγκατασταθούν στο πορτοκαλί (Νότος).
- **Το Σύνθημα «ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ»:** Η κεφαλίδα της εικόνας αποτελεί το διαχρονικό σύμβολο της κυπριακής συλλογικής μνήμης, υπενθυμίζοντας ότι η παρούσα κατάσταση θεωρείται από τη διεθνή κοινότητα και την Κυπριακή Δημοκρατία ως προσωρινή και παράνομη προϊόν βίας.

Κατάσταση	Ποσοστό Εδάφους	Περιγραφή
Ελεύθερη Κύπρος	56%	Οι περιοχές υπό τον έλεγχο της διεθνώς αναγνωρισμένης Κυπριακής Δημοκρατίας.
Κατεχόμενη Κύπρος	37%	Εδάφη υπό τουρκική στρατιωτική κατοχή από τον Αύγουστο του 1974.
Βρετανικές Βάσεις	5%	Κυρίαρχα εδάφη του Ηνωμένου Βασιλείου (Ακρωτήριο και Δεκέλεια) βάσει των Συμφωνιών του 1960.
Πράσινη Γραμμή	2%	Νεκρή Ζώνη υπό τον έλεγχο του ΟΗΕ, που λειτουργεί ως ανάχωμα μεταξύ των δύο πλευρών.

Όπως βλέπετε στον χάρτη, η Κύπρος δεν χωρίστηκε απλώς στη μέση. Η τουρκική πλευρά κατέλαβε το πιο εύφορο και τουριστικά αναπτυγμένο τμήμα του νησιού (37%), συμπεριλαμβανομένης της Αμμοχώστου και της Κερύνειας. Αυτή η γραμμή που βλέπετε με πράσινο χρώμα, η "Νεκρή Ζώνη", εκτείνεται σε μήκος 180 χιλιομέτρων και αποτελεί τη διαρκή υπενθύμιση μιας ανοιχτής διεθνούς πληγής που περιμένει ακόμα τη διπλωματική της επίλυση.

15 Νοεμβρίου 1983: Η Μονομερής Ανακήρυξη του Ψευδοκράτους

- Η 15η Νοεμβρίου 1983 αποτελεί έναν από τους πιο καθοριστικούς σταθμούς στην παγίωση του Κυπριακού προβλήματος στη διεθνή σκηνή.
- Εννέα χρόνια μετά την τουρκική εισβολή, η τουρκοκυπριακή ηγεσία υπό τον Ραούφ Ντενκτάς προχώρησε στη μονομερή ανακήρυξη της "Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου" (ΤΔΒΚ) στα κατεχόμενα εδάφη.
- Η κίνηση αυτή είχε ως στόχο τη νομιμοποίηση των τετελεσμένων της εισβολής και τη δημιουργία μιας χωριστής κρατικής υπόστασης, υπονομεύοντας τις προσπάθειες για μια ενιαία ομοσπονδιακή λύση.
- Η αντίδραση της διεθνούς κοινότητας ήταν άμεση και καταδικαστική: το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, με τα Ψηφίσματα 541 (1983) και 550 (1984), χαρακτήρισε την ενέργεια νομικά άκυρη, κάλεσε όλα τα κράτη-μέλη να μην την αναγνωρίσουν και επιβεβαίωσε ότι η μόνη νόμιμη αρχή στο νησί είναι η Κυπριακή Δημοκρατία.
- Μέχρι σήμερα, η οντότητα αυτή αναγνωρίζεται επίσημα μόνο από την Τουρκία, παραμένοντας ένα "κράτος-παρίας" στο διεθνές δίκαιο και μια διαρκής εστία έντασης στην Ανατολική Μεσόγειο.

Προοπτικές Επίλυσης και το Μέλλον του Κυπριακού

- Σήμερα, το Κυπριακό ζήτημα βρίσκεται σε μια από τις πιο παρατεταμένες περιόδους στασιμότητας από το 1974.
- Μετά την αποτυχία των συνομιλιών στο Κραν Μοντανά το 2017, η παραδοσιακή βάση λύσης για μια Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία (ΔΔΟ) με πολιτική ισότητα αμφισβητείται έντονα.
- Η τουρκική πλευρά, από το 2020, έχει μετατοπίσει την επίσημη ρητορική της προς τη "λύση δύο κρατών" και την κυριαρχική ισότητα, θέση που απορρίπτεται κατηγορηματικά από την ελληνοκυπριακή πλευρά, την Ευρωπαϊκή Ένωση και τον ΟΗΕ ως αντίθετη στα διεθνή ψηφίσματα.
- Οι προοπτικές επίλυσης περιπλέκονται περαιτέρω από τις γεωπολιτικές εντάσεις στην Ανατολική Μεσόγειο και τον ρόλο των φυσικών πόρων (υδρογονάνθρακες), οι οποίοι λειτουργούν ταυτόχρονα ως πιθανός καταλύτης συνεργασίας αλλά και ως αφορμή για νέες συγκρούσεις.
- Η τελική διευθέτηση απαιτεί την υπέρβαση των "κόκκινων γραμμών" στα θέματα της ασφάλειας, της αποχώρησης των ξένων στρατευμάτων και των εγγυήσεων, σε ένα περιβάλλον που απαιτεί πλέον περιφερειακή σταθερότητα.

Η Σύγχρονη Πραγματικότητα στο Νησί

Σήμερα, η Κύπρος παραμένει η τελευταία διαιρεμένη χώρα της Ευρώπης. Ενώ η Κυπριακή Δημοκρατία είναι πλήρες μέλος της Ε.Ε. από το 2004, το κοινοτικό κεκτημένο παραμένει σε αναστολή στο βόρειο τμήμα. Η στασιμότητα των τελευταίων ετών έχει οδηγήσει σε αυτό που οι διεθνολόγοι αποκαλούν "εξομάλυνση της διχοτόμησης", όπου η έλλειψη διαλόγου παγιώνει τα τετελεσμένα

Η ανακάλυψη κοιτασμάτων φυσικού αερίου μετέτρεψε την κυπριακή Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) σε πεδίο ανταγωνισμού.

- **Γαλάζια Πατρίδα (Mavi Vatan):** Η Τουρκία εφαρμόζει μια επεκτατική θεωρία, αμφισβητώντας το δικαίωμα των νησιών σε υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ πέραν των χωρικών τους υδάτων.
- **Παράνομες Γεωτρήσεις:** Η χρήση τουρκικών ερευνητικών πλοίων (όπως το Oruç Reis ή το Abdulhamid Han) συνοδεία πολεμικών πλοίων εντός της κυπριακής ΑΟΖ δημιουργεί κίνδυνο θερμού επεισοδίου.

Το Ζήτημα των Βαρωσίων (Αμμόχωστος)

Η τουρκική πλευρά, από το 2020, παραβιάζει το στάτους κβο της περικλειστής πόλης της Αμμοχώστου.

- **Στόχος:** Η σταδιακή "αξιοποίηση" και άνοιγμα της πόλης υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση, γεγονός που ακυρώνει την προοπτική επιστροφής της στους νόμιμους κατοίκους (Ψηφίσματα 550 και 789 του ΟΗΕ).

Η Διπλωματική Μετατόπιση: "Λύση Δύο Κρατών"

Μετά το 2017 (Κραν Μοντανά), η Άγκυρα και η νέα τουρκοκυπριακή ηγεσία εγκατέλειψαν τη βάση της Ομοσπονδίας.

- **Απαίτηση:** Ζητούν πλέον διεθνή αναγνώριση "κυριαρχικής ισότητας" πριν από οποιαδήποτε διαπραγμάτευση.
- **Αποτέλεσμα:** Πλήρες διπλωματικό αδιέξοδο, καθώς η Λευκωσία, η Ε.Ε. και ο ΟΗΕ απορρίπτουν κάθε συζήτηση για διχοτόμηση.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

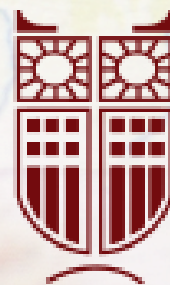
- Δρούσιωτης, Μ. (2002). 1974: Η Άγνωστη Πλευρά της Τουρκικής Εισβολής.
- Κλάψης, Α. (2014). Το Κυπριακό Ζήτημα: Από την Ανεξαρτησία στην Κατοχή.
- Περικλή, Χ. (2009). Το Κυπριακό Πρόβλημα: 1960-2008.
- Συρίγος, Ά. (2015). Ελληνοτουρκικές Σχέσεις.
- Hill, G. (1952). A History of Cyprus.
- Richter, H. A. (2011). A Concise History of Modern Cyprus.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Κ.ΛΑΜΠΡΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ
- ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ, ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ 1967-1974

Ευχαριστούμε για την προσοχή σας!

**ΠΑΡΟΥΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΤΣΙΚΟΝΤΟΥΡΗ ΕΛΛΗ**

Πάντειον
Πανεπιστήμιο

Panteion
University

**Υπεύθυνη Καθηγήτρια
ΤΥΠΑΛΔΟΥ ΣΟΦΙΑ**